

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 18157/2022
30.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Надежде Видић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Мелајац, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Градско саобраћајно предузеће Београд“ са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1803/22 од 19.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1803/22 од 19.05.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1803/22 од 19.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1803/22 од 19.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 13639/21 од 27.10.2021. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужилци на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 1.530.000,00 динара, и то на име претрпљених физичких болова износ од 250.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 300.000,00 динара, на име душевних болова због наружености износ од 230.000,00 динара, на име душевних болова због умањења ОЖА износ од 750.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 27.10.2021. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404.

Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 376. Закона о облигационим односима и применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП одбијен је као неоснован тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете, коју је тужила претрпела 05.08.2005. године услед пада приликом изласка из аутобуса туженог, јер је из налаза и мишљења судских вештака за област ортопедије и неуропсихијатрије утврђено да је тужила престала да трпи физичке болове 63 дана након повређивања (08.10.2005. године), да је престала да трпи страх 7 месеци након повређивања (05.03.2006. године), да је код тужиле естетско наружење средњег степена настало 2005. године, да је укупно умањење животне активности 35% трајно, а да је лечење повреде пете код тужиле трајало до 04.10.2005. године односно до ортопедске констатације да је прелом зарастао, а да је тужбу за накнаду штете поднела 26.09.2016. године, након истека и субјективног и објективног рока прописаног чланом 376. ЗОО за њено подношење. Поред наведеног, тужила није доказала да су четири операције, од којих је последња обављена 12.11.2014. године, у узрочно последичној вези са повређивањем тужиле које се догодило 05.08.2005. године, због чега те операције нису од утицаја на почетак тока застарелости потраживања. Ово због тога што је према налазу и мишљењу вештака ортопеда до вишеструких операција тужиле након 2005. године дошло на потпуно супротном делу стопала тужиле, па се не може са сигурношћу утврдити шта је њихов узрок и постоји једнака вероватноћа да је узрок поновно повређивање тужиле, а не предметна повреда, а тужила није предложила извођење доказа допунским вештачењем на наведене околности.

Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, то Врховни касациони суд налази да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.09.2016. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 980.000,00 динара. Поднеском од 09.10.2018. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 118,6632 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде (1.530.000,00 динара) представља динарску противвредност 12.893,64 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић